

Redactor: Elena Dinu
Corector: Petru Cernat
Tehnoredactor: Alina Andrei, Ovidiu Clapa
Design: Ștefan Pintilie
Prepress: Leonard Lunguleac
DTP: Alexandru Ivașcu

Imagine coperta 1: <https://www.freepik.com/>

© 2019 DOXOLOGIA
ISBN 978-606-666-838-5

Éline Landon

Pregătirea pentru naștere

9 luni cu Dumnezeu

Traducere din limba franceză
Paula Ilaș

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2019

Cuprins

Cuvânt înainte	9
Înainte de zămislire:	
dorința de a avea copii	12
Zămislirea unui prunc	18
Luna 1: Buna Vestire	23
Luna a 2-a: Zidirea lui Dumnezeu	29
Luna a 3-a: Tu ești de mare preț în ochii Mei	35
Luna a 4-a: Pruncii și Iisus	40
Luna a 5-a: Vizita Fecioarei Maria la Sfânta Elisabeta	44
Luna a 6-a: Descoperirea numelui	50
Luna a 7-a: Potolirea furtunii	55
Luna a 8-a: Nașterea Domnului	60
Luna a 9-a: Întâmpinarea copilului	66
Întâmpinarea Domnului	73

Vestirea credinței: rolul femeilor și al mamelor	79
Cuvânt de încheiere	84

Cuvânt înainte

Pe când eram însărcinată cu primul copil, am fost foarte surprinsă de mulțimea pregătirilor existente în vederea nașterii. Puține sunt femeile bine informate care să nu găsească ceea ce este potrivit în cazul lor. Putem alege, pe lângă pregătirea clasică din maternitate sau cu ajutorul moașelor independente, între haptonomie¹, sofrologie², nașterea în apă, metoda „Bonapace”, bazată pe presopunctură și prezența activă a tatălui, precum și multe alte metode, uneori necunoscute publicului larg. Această varietate de propuneri în pregătirea acestui unic moment reprezentat de venirea pe lume a unui copil, îngăduie fiecărei familii să găsească ceea ce caută, cu nădejdea de a fi pregătită, în final, ca propriul copil să se nască și să resimtă cât mai puțin durerile nașterii.

¹ Metodă de pregătire a nașterii (începând din luna a 4-a sau a 5-a de sarcină) prin care părinții învață să comunice cu copilul lor, cu ajutorul mâinilor (punându-le pe pântecul matern) și prin vocile lor. În timpul ședințelor de haptonomie, gradual, fătul devine sensibil la contact și răspunde solicitărilor, venind să se așeze între mâinile părinților săi. Copilul dobândește o mai mare siguranță afectivă, iar părinții învață să-și asculte copilul și reacțiile sale. (n. tr.)

² Metodă bazată pe hipnoză și pe relaxare, utilizată în terapeutică și în pregătirea nașterii. (n. tr.)

Cu toate acestea, se pare că lipsește ceea ce ar trebui să ne pregătească pentru prezența sfântă a unei noi ființe în interiorul nostru, adică primirea duhovnicească a unui copil. Cuvântul „graviditate” ne-ar face să credem că ceea ce se întâmplă cu noi ar fi doar că „devenim grase”! Prin urmare, cum să exprimăm această stare care este cu mult mai mult decât atât și care ne transformă în întregime?

Primind viața în interiorul nostru, participăm, de fapt, la lucrarea de creație bineplăcută lui Dumnezeu. Zămisirea unei noi ființe este o taină sfântă, iar pregătirea în acest sens, prin meditația asupra textelor scripturistice și prin rugăciune, mi se pare esențială.

Cât timp eram însărcinată cu cel de-al treilea copil, ideea acestei cărți a încolțit în mine, iar forma ei s-a conturat puțin câte puțin. Așa se face că vă propun acum spre meditație diferite pasaje scripturistice referitoare la zămisirea unui prunc, la prezența acestuia, timp de nouă luni, în pântecele nostru, și apoi despre venirea lui printre noi.

Veți găsi, la fiecare capitol, o anumită temă legată de perioada de sarcină, precum și un text scripturistic, o reflecție asupra acestuia, o încurajare de a primi această reflecție și o rugăciune.

Această carte se citește lună după lună; ea nu a fost gândită să fie citită dintr-odată. Este nevoie să ne oferim timpul necesar pentru a trăi această taină în mod deplin și treptat.

Ne putem fixa în agenda noastră un moment prielnic, în care să nu fim deranjați, pentru a citi și a ne ruga. Meditația propusă poate fi urmată de-a lungul întregii luni, împreună cu textele suplimentare, care sunt pe

aceeași temă, înainte de a trece la tema următoare. Atmosfera de rugăciune este, de asemenea, foarte importantă. Ne putem așeza într-un loc liniștit, care ne este plăcut, putem aprinde o lumânare, înfățișându-ne înaintea Domnului cu o rugăciune simplă, ca de exemplu, „iată-mă, Doamne!”. Toate aceste propuneri sunt doar repere. Nu ezitați să vă lăsați conduse de lucrarea Duhului Sfânt, pentru ca propria voastră rugăciune să izvorască în interiorul vostru.

Această lucrare se adresează, mai cu seamă, femeii care poartă în pântecele ei pruncul ce urmează să se nască. Totuși, nici bărbatul să nu se simtă lăsat deoparte! Într-o familie, împărtășirea experiențelor este esențială, iar aceste meditații pot servi drept bază pentru comunicarea dintre soți. Tatăl care dorește, va afla în această carte cum să-și hrănească propriile reflecții și rugăciuni cu privire la venirea pe lume a propriului său copil. În plus, acestuia îi este dedicată o rugăciune, în capitolul „Întâmpinarea copilului”.

A aduce pe lume un copil înseamnă să facem parte dintr-o relație de înrudire în care nu mai suntem ultimii. Devenind mame, ne înscriem într-o întreagă generație de femei, cu bucuriile și durerile lor. Propria noastră viață, relația cu mama noastră interacționează cu perioada de sarcină, perioadă în care sensibilitatea noastră atinge cote maxime. Suntem mult mai receptivi, mai deschise emoțiilor care se petrec în noi. Să ne asumăm, așadar, locul nostru în cadrul acestei noi înrudiri, și să ne oferim timp ca să participăm la aceasta. Lună după lună, să-L rugăm pe Domnul să ne pregătească pentru primirea vieții, prezente deja, sau care se va zămisli în noi.

Înainte de zămislire: dorința de a avea copii

I Regi 1, 7-18

„Așa se întâmpla în fiecare an, când mergea ea la casa Domnului: aceea o amăra, iar aceasta plângea și se tânguia și nu mânca.

Dar iată o dată Elcana, bărbatul său, i-a zis: «Ana!». Și ea a răspuns: «Iată-mă!». A zis Elcana: «Ce plângi și de ce nu mănânci și pentru ce e întristată inima ta? Nu sunt eu oare pentru tine mai bun decât zece copii?».

Atunci Ana, după ce au mâncat și au băut ei în Silo, s-a sculat și a stat înaintea Domnului. Iar preotul Eli ședea atunci pe scaun la ușa cortului Domnului.

Ea însă s-a rugat Domnului cu sufletul întristat și a plâns amar, zicând: «Atotputernice Doamne, Dumnezeu Savaot, de vei căuta la întristarea roabei tale și-Ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta, ci vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi da Ție, și nu va bea el nici vin, nici sică, nici brici nu se va atinge de capul lui».

Dar pe când se ruga ea așa îndelung înaintea Domnului, Eli privea la gura ei; și fiindcă Ana vorbea în inima sa, iar buzele ei numai se mișcau, dar glasul nu i se auzea, Eli socotea că ea e beată.

De aceea i-a zis ei Eli: «Până când ai să stai aici beată? Trezește-te și te du de la fața Domnului!».

Răspunzând însă Ana a zis: «Nu, domnul meu! Eu sunt o femeie cu inima întristată; nici vin, nici sică n-am băut, ci îmi dezoalui sufletul meu înaintea Domnului.

Să nu socoți pe roaba ta femeie netrebnică, căci din durerea mea cea mare și din întristarea mea am vorbit până acum».

Atunci Eli i-a răspuns și i-a zis: «Mergi în pace și Dumnezeu lui Israel să-ți plinească cererea pe care I-ai făcut-o!».

Iar ea i-a zis: «Să afle roaba ta trecere înaintea ochilor tăi!». Apoi s-a dus ea în calea sa și a mâncat și fața nu-i mai era tristă ca mai înainte.”

Ana este una dintre femeile menționate în Sfânta Scriptură și cunoscută pentru faptul de a nu avea copii decât foarte târziu, la bătrânețe. În fiecare an, ea se ruga Domnului, la templu. Această dorință neîmplinită de a avea copii, ca o rușine proprie, o chinuia. Era „întristată”, „plină de amărăciune”, „în lacrimi”, „nefericită”. Putem privi deznădejdea Anei și neputința soțului ei și să spunem: „Nu sunt eu pentru tine mai bun decât zece copii?”. El, de asemenea, dorea să o vadă împlinită, dar era cu neputință, pentru că ceea ce aștepta ea era altceva, iar legătura conjugală nu era suficientă ca s-o împlinească. Așteptarea unui copil implică cuplul, bărbat și femeie. Această dorință este comună și unuia și celuilalt, chiar dacă nu știm să o exprimăm în același fel și în același moment. Tristețea Anei îl întrista și pe bărbatul ei, care dorea atât de mult să o facă fericită. Nu toți cunoaștem această întristare adâncă, dar există în deznădejdea și rugăciunea Anei o învățătură pentru fiecare și pentru orice situație. Instinctul matern este uneori atât de puternic în noi, încât nu ne este greu să ne imaginăm ceea ce Ana resimțea atunci. Iar când copilul se lasă așteptat, nu este greu să devenim ca ea, rugându-L pe Domnul să răspundă cererii noastre. Prin

urmare, nu trebuie ignorată rugăciunea de mijlocire, care se dovedește a fi foarte puternică.

Să privim hotărârea Anei care nu rămâne blocată în durerea ei, ci se ridică. Ea face acest act de voință pentru a-și revărsa inima înaintea lui Dumnezeu. Textul ne spune că „s-a rugat Domnului cu sufletul întristat și a plâns amarnic”, apoi că: „se ruga așa îndelung înaintea Domnului”, și încă: „Ana vorbea în inima sa”. Această insistență la rugăciune nu era o alegere facultativă, ci chiar miezul și esența ei. Rugăciunea sprijină așteptarea: aceasta devine plină de nădejde. După rugăciune, se spune că „fața nu-i mai era tristă ca mai înainte”. Ana și-a regăsit pacea. Ea pleacă, acceptă să mănânce și să-și continue cursul firesc al vieții. Ea încă nu știe că va zămisli dar, cu toate acestea, nu mai resimte tristețea dinainte. Rugăciunea, convorbirea cu Eli, la început agitată, apoi plină de compătimire, i-au schimbat inima și poate să se întoarcă liniștită la ai săi. Chipul i s-a luminat, deși, aparent, condițiile erau aceleași. Prin urmare, Ana ne învață să ne rugăm și să nu disprețuim imboldurile inimii noastre. Chiar și atunci când fertilitatea unui cuplu nu este pusă la încercare, să știm să discernem în noi această dorință de a avea copii și să l-o încredințăm lui Dumnezeu, în rugăciune. Înainte de zămislirea copiilor noștri, să ne rugăm. La fel ca și Ana, să rămânem în nădejde și în credință, lăsând totul în mâna lui Dumnezeu.

Rugăciunea Anei exprimă, cu siguranță, tot ceea ce ea trăia în interior. Ea era acolo pentru „a sta înaintea Domnului”, vorbind în inima ei într-o asemenea măsură încât Eli, marele preot, a crezut-o beată. Ea însăși îi

răspunde: „din durerea mea cea mare și din întristarea mea am vorbit până acum”. Să lăsăm și noi ca inima noastră să se reverse înaintea Domnului în timpul rugăciunii. Să nu ezităm să-l încredințăm necazurile noastre, bucuriile, fricile noastre, nădejdea noastră, chiar și mânia noastră. Ana nu este preocupată de „ce va spune lumea?”. Ea nu privește în jurul ei ca să vadă dacă cineva o urmărește: pur și simplu, ea își lasă inima să vorbească. Așadar, dacă ne inundă lacrimile, să le lăsăm să curgă fără nicio rușine. Dumnezeuul nostru nu este un Dumnezeu îndepărtat: El este aproape de noi, iar noi ne putem încredința Lui pe deplin prin rugăciunea izvorâtă din inimă. Această rugăciune care curge, care se revărsa din inimă, exprimă ceea ce suntem noi, în adâncul sufletului nostru. Ea ne îngăduie să reaşezăm lucrurile la locul lor. Pruncul care ne va fi încredințat este un dar și nu o datorie. Ana confirmă acest lucru spunând: „Atotputernice Doamne, Dumnezeule Savaot, de vei căuta la întristarea roabei Tale și-Ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta, ci vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi da Ție”. Prin urmare, acesta nu mai este doar copilul ei, ci devine copilul Domnului. Atunci când Eli înțelege gestul Anei, o binecuvintează, spunându-i: „Mergi în pace și Dumnezeul lui Israel să-ți plinească cererea pe care l-ai făcut-o!”. Acest „mergi în pace” putem să-l înțelegem ca fiind valabil și pentru noi. În acest caz, inima noastră va înceta cu orice tulburare. Vedem foarte bine cum atitudinea Anei se schimbă. Sesizăm furtuna care îi răvășește întreaga ființă dar care sfârșește prin a se liniști, iar Ana dobândește, treptat, o mare pace interioară.